Michalem P., nemohl by již na základě této smlouvy a na základě živnostenského oprávnění svého společníka prováděti klempířské práce, neboť samostatně mohl by tak činiti jedině tehdy, kdyby sám získal stejné živnostenské oprávnění, jménem společnosti mohl by pak provozovati živnost jedině tehdy, kdyby uzavřel s Michalem P. společnost po rozumu § 3 živn. zákona a tato dosáhla živnostenského oprávnění k provozování živnosti klempířské. Provozoval-li však st-l, ať samostatně na vlastní své jméno a vlastní svůj účet nebo na jméno a účet společnosti, práce klempířské, aniž on sám nebo společnost dosáhla živnostenského oprávnění k provozování této živnosti, pak právem žal. úřad potrestal st-le pro přestupek živnostenského zákona, a není ani vadou řízení, že žal. úřad nevyšetřil obsah a trvání společenské smlouvy, ježto existence této smlouvy s a m a o s o b ě nebyla by s to st-le zprostiti viny.

Bezdůvodnou jest i námitka stížnosti, že žal. úřad neuvedl, kde a jakým způsobem st-l dopustil se trestného činu za vinu mu kladeného, neboť výrok I. stolice, potvrzený nař. rozhodnutím stolice II., odvolává se ve příčině skutkové podstaty st-li za vinu kladené výslovně na svědectví Marie M. a Pavla T., které st-li bylo v řízení správním předestřeno a proti němuž námitek neměl. Z toho mohl st-l seznati, že právě ony práce, které pro tyto svědky prováděl, tvoří skutkovou podstatu přestupku jemu za vinu kladeného a mohl se tudíž proti uloženému trestu v tom směru brániti.

Stížnost konečně namítá, že nař. rozhodnutí je nezákonné i proto, že původně proti st-li byl vydán trestní příkaz na pokutu 20 Kč a když st-l proti tomuto se bránil, byla mu zvýšena pokuta na částku 500 Kč, jež později byla snížena na částku 200 Kč. To však prý znamená reformaci in peius a je proto nař. výměr i z toho důvodu nezákonný.

Také tato námitka je bezdůvodná. Jest sice pravda, že podle § 205 polic. trest. řádu č. 65.000/1909 nesmí na základě takové apelace, která byla předložena ve prospěch obviněného, apelační úřad vyměřený trest zvýšiti, avšak předpis ten platí pouze pro apelace, nevztahuje se však na odpor proti trestnímu příkazu. Podle § 245 živn. zákona může úřad pro přestupek živnostenského zákona za určitých předpokladů vyměřiti trestním nařízením pokutu nejvýše 30 Kč s tím účinkem, že podá-li strana v 8denní lhůtě proti němu odpor, nastane řádné pokračování. Podle § 67 cit. pol. trest. řádu dlužno líčení pak konati tak, jakoby trestní příkaz ani nebyl vydán. Výrok obsažený v rozhodnutí vydaném na základě líčení může býti odchylný od obsahu trestního příkazu. To znamená, že vznese-li strana odpor proti trestnímu příkazu, činí to na vlastní nebezpečí a nemůže dovolávati se žádného práva z dřívějšího trestního příkazu, takže v pravidelném řízení může sice dosáhnouti pro sebe výsledku příznivějšího, ale může také na základě svého odporu podle výsledku provedeného řízení postavena býti na tom hůře, než byla vydáním trestního příkazu.

Č. 12.477.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Podle pravidel o vybírání dávky z nájemného, o poplatku za používání obecních stok a o poplatku za odvoz

popela a smetí, schválených pro město Bratislavu na léta 1929—1933, jest u budov, pro které bylo uděleno stavební povolení před 28. lednem 1917, základem pro vyměření dávky nájemné (nájemní hodnota), které je podle předpisu berní správy základem činžovní daně na rok 1927, nikoli nájemné, které si zjistilo město, aby pro rok 1927 předepsalo dávku z nájemného a zmíněné poplatky.

(Nález z 3. září 1936 č. 14.092/36.)

Věc: Město Bratislava proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 25. listopadu 1933 o obecních dávkách.

Výrok: Nařízené rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem důchodkového oddělení města Bratislavy z 16. února 1933 byla na základě pravidel o vybírání dávky z nájemného, schválených pro léta 1929—1933 výnosem zem. presidenta z 31. prosince 1928, o poplatku za používání obecních stok, schválených pro touž dobu usnesením vlády z 12. února 1929, a o poplatku za odvoz popela a smetí, schválených na táž léta výnosem zem. úřadu z 31. prosince 1928, z domu čp. 67 v Bratislavě předepsána dávka z nájemného, poplatek za používání stok a poplatek za odvážení smetí na rok 1933.

Odvolání, pokud v něm bylo namítáno, že v rozporu s ustanovením výběrčích pravidel bylo vzato za základ vyšší nájemné (nájemní hodnota) než při vyměřování téže dávky, resp. poplatků na r. 1927, zamítlo obec. zastupitelstvo, ježto není rozhodným základ, který na rok 1927 stanovilo město samostatně, nýbrž vyšší základ daně činžovní, finančním ředitelstvím na tento rok dodatečně stanovený.

K dalšímu odvolání podstatně téhož obsahu zem. úřad v Bratislavě, zjistiv, že jde o budovu, pro niž bylo uděleno stavební povolení před 28. lednem 1917, nař. rozhodnutím v odpor vzaté rozhodnutí obec. zastupitelstva, jakož i platební rozkaz zrušil a nařídil, aby zmíněná dávka a poplatky byly vyměřeny na základě nájemného (nájemní hodnoty), které pro rok 1927 stanovilo město. Rozhodnutí jest odůvodněno v podstatě touto úvahou: Je pravdou, že fin. ředitelství z domu čp. 67 vyměřilo daň činžovní pro rok 1927 teprve v roku 1929, takže město musilo si vyměřovací základnu pro rok 1927 stanoviti samostatně. Učinilo-li tak a předepsalo-li na tomto základě dávky a poplatky pro rok 1927, je tento městem samostatně stanovený základ petrifikován podle výběrčích pravidel i pro rok 1933.

Stížnost města Bratislavy podanou do tohoto rozhodnutí bylo uznati důvodnou.

Podle § 1 odst. 2 zmíněných již pravidel o výbírání dávky z nájemného »u budov, pro které bylo uděleno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, je základem pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota, která je základem daně činžovní na rok 1927, po odečtení . . . . .«. Stejné ustanovení obsahuje též § 14 pravidel o výbírání poplatku za používání obecních stok a § 2 odst. 2 pravidel o vybírání poplatku za odvoz popela a smetí. Mezi stranami je

mimo spor, že jde o budovu, pro niž bylo uděleno stavební povolení před 28. lednem 1917. Pak ale již samo znění výběrčích pravidel nepřipouští pochybností o tom, že vyměřovací základnou není nájemné, které si zjistilo město, aby pro rok 1927 předepsalo dávku z nájemného a zmíněné poplatky, nýbrž — jak jasně pravidla stanoví — jedině nájemné (nájemní hodnota), které je podle předpisu berní správy základem daně činžovní na rok 1927. Pravidla nečiní tu žádných výjimek pro případ, že obec byla snad nucena pro rok 1927 zjistiti si vyměřovací základnu samostatně. Je proto tato okolnost právě tak jako skutečnost, že zjištění základu daně činžovní na rok 1927 stalo se až později — v roku 1929 —, zcela bez právního významu. Namítá-li tedy stížnost, že pro spornou dávku a poplatky směrodatným bylo nájemné, které — byť až v roce 1929 — vzato bylo za základ pro vyměření daně činžovní na rok 1927, činí tak právem. Opačné stanovisko žal. úřadu nemá ve výběrčích pravidlech opory.

Č. 12.478.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva obecní: I. Válečná léta započtená podle min. nař. č. 362/1915 ř. z. urychlují splnění podmínek, stanovených pro možnost pensionovati státní zaměstnance podle § 80 odst. 2 služ. pragmatiky. — II. Jestliže úsudek úřadu, že usnesení obec. zastupitelstva o pensionování primáře nebude míti v zápětí zatížení obce a poplatníků, zůstal neotřesen stížností, podanou poplatníkem obce, odpadá nutnost zabývati se námitkami, v nichž se vytýká, že ono usnesení bylo neúčelné nebo zbytečné.

(Nález z 3. září 1936 č. 14.347/36.)

Věc: MUDr. Čeněk R. a Leopold R. v Hranicích proti rozh. zem. úřadu v Brně z 11. května 1934 o pensionování primáře nemocnice.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Rada města Hranic oznámila dopisem z 6. října 1933 Dru Čeňku R., řediteli a primáři všeobecné nemocnice v Hranicích, že městské zastupitelstvo se usneslo ho podle § 80 odst. 2 věty druhé služ. pragmatiky č. 15/1914 ř. z., platné pro zaměstnance města Hranic a podniků, přeložiti dnem 1. února 1934 na trvalý odpočinek, ježto překročil 60. rok věku svého a dosáhl již zákonitého nároku na plné výslužné. Při tom bylo poznamenáno, že při výpočtu služební doby byla Dru R. započtena válečná doba podle ustanovení zákona č. 457/1919 Sb. a válečná služba podle nař. č. 362/1915 ř. z. v rozsahu 5 let, ježto konal službu válečnou od začátku války do převratu, takže s 30letou službou ve všeobecné nemocnici skutečně ztrávenou vykazuje celkem 35 let, která odůvodňují jeho nárok na plné výslužné.

Proti tomuto usnesení městského zastupitelstva odvolali se jednak Dr. R., jednak řada voličů a poplatníků města Hranic, mezi nimi i Leopold R.

Okr. úřad v Hranicích výměrem z 9. ledna 1934 odvolání Dra R. zamítl jako neodůvodněné, konstatovav mimo jiné v důvodech, že odvo-